

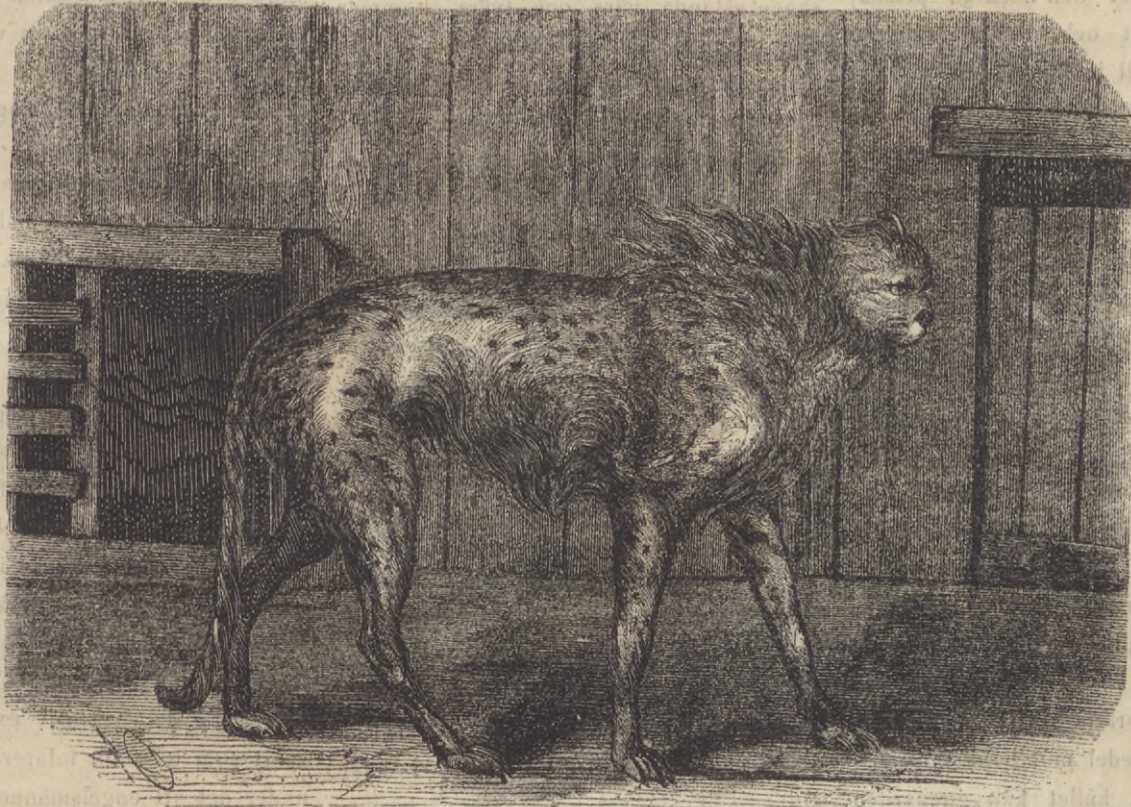
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 32. Utkommer hvarje Söndag.   Götheborg den 10 Augusti 1856.   Pris för år: 6 R.dr 32 sk. B.co. X årgången

Gueparden eller Jagt-leoparden.

Arsenalen i Kertsch.

Gueparden eller Jagt-leoparden.

Många bland våra läsare torde vid första påseendet stanna i tvifvel, om han skall räkna det i vår bild framställda djuret till katt- eller hund-släktet. Dess kropps och lemmars kantiga beskaffenhet, de höga benen och framförallt benbildningen gör gueparden beslägtad med hundsläktet, under det den fläckiga pelsen, svansen, hufvudet och öronen häntyda på kattsläktet, till hvilket naturforskarna också verkligen räkna honom. Men ännu mera än i dess yttre företeelse uttalar sig i dess lynne öfvergången från katt- till hund-släktet. Gueparden är icke blott vida mindre vild, grym och blodtörstig än de stora rofdjuren af hans släkte, såsom tigern, lejonet och leoparden, utan han låter till och med tämja och dressera sig som den bästa jagthund, hvarför han i varmare länder, hvarest hundar sällan trifvas och lätt duka under för hettan, har för jägaren ett oskattbart värde. I Surate, Malabar och i synnerhet i Persien användes mycken omsorg på hans dressering och Indianerna förstå sig förträffligt på detta praktiga djurs dresseraende, som vid farliga jagttillfällen utgör oersättligt hjälpmedel mot hans samslägingar. Helt och hållet kan gueparden icke ersätta hunden, emedan han icke eger förmåga att skälla samt ej har så starkt lugt- och spårsinne; deremot har han företrädet att ega ett skarpt öga och fint öra. Han förstår ej liksom hunden att förfölja vildbrådet i dess lopp, men i språng förfelar han aldrig sitt byte.

Panther- och gazell-jagt företages om möjligt alltid till häst. Gueparden sitter bakom jägaren på hästryggen. Medtagas flere gueparder, sätter man dem på en liten vagn, som är mycket lätt och särskilt byggd för detta ändamål. I båda fallen har det, vid en kedja bundna djuret en bindel för ögonen, så att det icke må komma i frestelse att intressera sig för något utom jagtens syfte. Jägarne fördela sig, för att genomströfva trakten och uppjaga vildbrådet. Stöta de på gazeller, hvilka vanligen pläga beta i de vilda dalsänkningarna, lösbinda de gueparden och rikta hans hufvud åt det håll, hvarest de rädda djuren omisstänksamme söka sin näring. Jägaren pekar, i det han borttager bindeln från djurets ögon,

på den gazell man ämnar jaga; gueparden följer rigtningen med ögonen och, så snart han har förstätt den gifna vinken, reser han sig, för att utföra sitt åliggande. Helt sakta kryper han framåt, släpande buken på marken, i det han begagnar hvarje buske, upphöjning eller fördjupning i jorden, hvarje sten, för att så mycket som möjligt dölja sig. Kryssande sålunda härs och tvärs, kommer han allt närmare sitt byte. Lugn fortsätter gazellen sitt betande eller höjer obekymrad sitt täcka hufvud med de klara ögonen, för att efterse sin följeslagerska, som betar i närheten. Plötsligen stannar gueparden, kastar en blick på det afstånd han måste öfverspringa, hukar sig ned, under det hans ögon rulla eldigare, och långsträckt skjuter i ett *nu* den smärta kroppen i en stor båge upp ur bakhället. Gazellen dignar under hans klor, under det de andre snabbfotade djuren söka sin räddning i en vild flykt från klippa till klippa.

I de nenerier, som gifva Europa kännedom om främmande zoners djurverld, finner man ofta dessa underbara djur. Det vänjer sig vid människan och acclimatiserar sig äfven i mindre varma himmelstreck. Kejsar Leopold I hade alltid med sig två gueparder på jagten. Den ene satt bakom honom på hästen, den andre tog plats bakom en af hans jägare. I Pariser museets trädgård låter man ett sådant djur, som härstammar från Senegal, springa fritt omkring. Det är ännu temligen ungt, lyder då vaktaren ropar på honom samt leker med små och stora hundar, som om de voro hans kamrater. En dag kom bland andra nyfikna också en liten neger, som hade varit med honom på samma skepp från Afrika till Havre, in i zoologiska museum. Djuret blef alldeles utom sig af glädje, då det fick återse sin landsman och reskamrat, det viftade med svansen, hoppade upp emot honom och slickade hans händer som en hund, den der efter en lång frånvaro återkommit.

Gueparden har ljusgul hud med små svarta prickar. Under hakan är han hvit och långhårig. Hans hals smyckas af ett slags mahn af ullig beskaffenhet. Svansen prydes af hvita och svarta ringar. Tassarna äro icke som de öfriga arterna af hans släkte sammanrullade, utan

mera utsträckta, trubbiga och ha likket med hundens klor.

I Indien träffas han mindre talrikt än i Afrika.

Arsenalen i Kertsch.

Bland de många praktfulla byggnader, som pryda fästningen Kertsch, är den stora och nya arsenalen en af de mest framstående. Dess yttre väggar äro helt och hållet beklädda med granit, hvarför kanonerna under belägringen blott kunde tillfoga den ringa skada. Men intressantare än dess yttre äro de inom densamma förvarade skatter af alla slags vapen, hufvudsakligen den stora samlingen af krigsverktyg, som i historisk uppställning betecknade krigskonstens framsteg i anfalls- och försvarsmedel. Ända från Tauriska halföns eröfring under den stora kejsarinnan Katharina II till nyaste tiden har denna samling blifvit fortsatt och fullkomnad, så att den bildade ett icke obetydligt fält för forskare i krigshistorien. Turkiska, tatariska och ryska vapen hängde välordnade på de stora salarnes väggar, hvilka nu beklagligtvis blott visa tommytor. Ty de vackraste exemplaren föllo snart som offer för tatarernas rofgrighet, under det att engelsmännen togo det öfriga i besittning och sände det till London.

Rödskinnets.

Berättelse.

I.

Hos en af de vilda stammarne i det aflägsna Vestern råder följande besynnerliga vidskepelse. Om ett barn dör i en familj, och ett annat af samma kön födes samma år, så tror man, att den aflidnes ande återvänder till föräldrarna i det nyfödda barnets skepnad. Allt, som tillhörde det första barnet, betraktas som det andra barnets rättmätiga egendom. Här i lifvet, säger man, består en hemlighetsfull likhet emellan dem, och efter döden förenas deras tvillingssjular på den kristallklara flodens stränder, hvarest Indianerna hoppas återfinna sina kära aflidne.

Denna sägen gick från mun till mun, då ett barn blef födt i "örnögats" tält. Då de gula bladen för sista gången föllo till marken, höjde sig med skogens suckar en moders jemmerrop till himmelen.

öfver sitt förlorade barn, och då tulipan-trädet blommade och de hvita magnolierna lyste som sommarens fullmåne genom det gröna, hade den store anden på visst sätt ersatt sitt rof.

"Aynlah har vändt tillbaka!" var mången mörkögd Indianskas enkla yttrande; "kornet var ännu grönt, då det bröts af stormen," sade andre, men den store anden har ånyo utstrött säden."

I hjertat glad var Cora, örnögats hustru, då hon framsökte det aflidna barnets persedlar: drickesskålen af kokosnöt, vampumen (minnesgördeln af brokiga musslor) och den flätade gräsmattan, som hon nu lade vid den lilla Aynlahs fötter.

Äfven fadren, hvars kinder vid dottrens död för första gången fuktades af tårar, sjöng nu af glädje. Den aflidna Aynlah hade varit stammens älskling; alla sörjde henne, då hon dog, och nu gladde sig alla, med undantag af en enda.

Nära femton somrar hade flickans skönhet mognat, då hon bortvisnade och dog. Följande månad, i September, som hos Indianerne kallades kornmånad, skulle hon blifvit Kareekas hustru. Visserligen hade brudgummen ännu icke enligt sed och bruk framlemnast hjortfoten, och icke heller hade hon ännu gifvit honom det gyldne Mais-axet; men redan länge tillhörde bytet till lands och vatten henne; för hennes skull hade han beröfvat den blå skatan och sängtrasten sina vingar, och vid hennes fötter nedlaggt den vilda vinrankans drufvor.

Alla visste, att Kareekas wigwam var beredd för Aynlah; men plötsligt, liksom om en solstråle, den hon så högt älskade, träffat henne, bortvisnade flickan, glansen bortvek från hennes beslöjade ögon, hon nedföll som en sårad fogel, och då solen sjönk, lade hon sitt hufvud i modrens sköte och dog.

Kareeka hade icke utgjutit tårar. Han var af en natur, som smärtan bedöfvar ända till känslöshet. Man kunde jemföra honom med bergströmmen, som vinterns isiga hand plötsligen tvingar att stanna.

Under det de andra dansade och sprungokring örnögats tält, satt han ensam, stum och allvarsam i ett träds skugga.

"Gläder det dig icke, min son, frågade hans moder, "att en ande, sådan som din Aynlahs, är sänd oss från glömskans land,

för att förljufva Coras, den drömmandes, hjerta?"

"Nej, moder," svarade han, "jag kan ej räkna på någon glädje mer i detta lif. Blommar den röda eken, som himlens eld uppbränt, liksom de andra träden, när det klara månskenet faller på dess blad? Den sol, som nu sprider sina strålar öfver taket till örnögats wigwam, skiner icke för mig; ty min Aynlahs ögon ha ännu sitt stjernljus i andarnes tysta land."

Hans moder vågade ej säga mera. Men då det vardt natt, tog han bisamoxens och hjortens hudar, som han dödat, lemnade hyddan — och år förflöto, utan att man hörde något ifrån honom. Först långt derefter, då några tillfälligtvis mötte honom på fjärran aflägsna vägar, erfor man, att han dref handel med de hvite, i det han utbytte pelsvaror mot guld, och att han nära nog blifvit lika rik som de och vida rikare än en Indian nånsin varit.

Aynlah uppblomstrade emellertid till jungfru. Stor var hennes likhet med den aflidna system, men hon var ännu skönare än denna varit. Hennes kropp var smidig och smärt som enens stam; hennes rörelser liknade kornets vågor, då sunnanvinden far bort öfver åkern; hennes röst var som sjöns sakta viskning, och hennes gång ännu lättare och ljudlösare än hjortkalfvens. Hon tycktes vara begåfvad med en underbar magt att göra sig älskad. Alla tyckte sig dragne till henne och, änskönt hon sällan malte korn eller rensade mays, änskönt tjenstvilliga händer alltid voro utsträckta för att lätta för henne bördan, när hon hembragte bränsle från skogen, — hade dock Aynlah, den sköna, inga som afundades henne.

Ännu under det hon var barn, kastade mången höfding i kretsen af sina söner blickar på flickan, med den önskan att förmåla dufvan med en af sina unga örnar. Då hon uppblomstrat till jungfru, bragte ynglingarne henne alltid de första bären från skogen, de skönaste blommorna från ängen och den bästa barken från mullbärsträdet, för att deraf fläta täcken och mattor.

Men åt ingen af alla, som följde hennes fotspår eller lyssnade till hennes stämmas musik, gaf Aynlah sådana tecken till välvilja som åt Meratoo, den stormande sjöns beherrskare. Han var smärt och stor som en ceder, och änskönt han

knappt hade sett aderton somrar och ännu aldrig instämt i krigarnes stridsrop, stod han dock bland dem i stort anseende. Blott få förmådde så som han, att utan hvila och föda förfölja hjortens spår, eller att simmande förfölja laxen under vattnets yta. Men den handling, som han hade att tacka för detta namn, var i Aynlahs ögon en ännu större förtjenst.

Då engång den stora sjöns vågor voro upprörda och den häftigaste storm piskade vattnet, upptäckte man ett barn, som dref omkring i sin faders kanot och var prisgifvet åt hafvet. Då kastade sig den unge Meratoo käckt i det skummande elementet, kämpade med stormen och bragte barnet tillbaka i modrens armar.

Ingen förundrade sig öfver, att Meratoo och Aynlah så ofta stodo hviskande; skuggan af gummiträdets grenar, ty alla visste, att när han först instämt i sina faders stridsrop och hembragt en fånge från slagfältet, så skulle han hos örnögat begära henne till hustru.

En mächtig ande tycktas hafva gripit Indianernas hjertan en skön afton i den månad, då löfvet faller till marken. Ingen hade förblifvit i sin wigwam; alla stodo i pittoreska grupper omkring lägret, några sysselsatta med att kröka böjliga askgrenar till mäktiga bågar, andra, hvilkas ansigten voro målade med brokiga krigsfärger, tilltalade en krets af Indianer i vilda, genomträngande toner.

"Krig! krig!" var slutet på deras tal, och vid hvars och ens sida glänste tomahawken med det förfärliga snöret med hufvudsvålar.

En aflägsen stam, hvars tillgrepp länge fördragits, emedan den var svag och icke serdeles talrik, hade just nu åter övertärdt ett nyss ingått förbund, och en kringströfvande jägare förolämpat deras stam. Hämd var nu den rådaande tanken, och de stolta krigarne förbittrades ännu mera, då de erforo, att fienden väntade deras angrepp i förening med en annan mächtig och ansedd stam.

Aynlah darrade vid ljudet af detta genomträngande stridsrop. Hon tillslöt sina milda ögon, så ofta en trotsig höfding, snyckad med sina trofeer, beträdde hennes faders wigwam; men i hennes innersta hjerta hviskade en röst: "Låt gerna din örn djerft draga bort, o jungfru; ty

Försvaret af Kars,
under general Williams den 29 September 1855.

segerkrönt skall han återvända och som segrare föra dig till sitt näste.

De bröto upp. Med sång och klang drog den lysande skaran genom den mörka skogen, hvars trädmassor helt och hållet dolde dem.

Blott de sjuke och gamle, kvinnor och barn hade stannat kvar i de ensamma tälten. Bland de förre var örnögat, den sköna Aynlahs fader; men det oakadt skulle han som stridshästen ilat till kampplatsen, om icke ett sår från Prairi-ormens uddiga tunga tvenne dagar förut gjort hans fot obrukbar.

Bredvid honom satt Aynlah och lyssnade med rysning och bäfvan till hans långa berättelse om forna krig och vunna slagtningar. Tvenne dagar förflyto raskt, och hvarje morgon smyckade hon sig med den unga getens hvita pels och inflätade brokiga fjädrar i sina ljusa lockar, ty "i dag," tänkte hon, "kan kanske min unga örn återvända till sitt näste, — denna natt kan kanske min stjärna gå upp."

Då tredje dagen lutade mot sitt slut, ropade vakten, som var posterad på en hög ekstam, att en främmande röd man närmade sig, och flere tillrädde, att man skulle sända honom en pil i bröstet. Men det var icke örnögats mening. "Det är ju en af våra bröder!" sade han, "döda honom icke! Det kunde ju vara ett blad af samma träd, som har beskuggat din egen täldörr."

Främligen kom närmare. Slutligen igenkände den gamle med förvåning dragen af den länge frånvarande Kareeka.

Hans fader hade redan för flera år sedan bortkallats från jorden; men ännu lefde många, som erinrade sig och älskade honom, änskönt träden sexton gånger knoppats sedan den allvarsamme mannen bortgått.

Tigande betraktade de honom då han med hopknäppta händer närmade sig örnögats wigwam. Plötsligt stannade han ett ögonblick; hans mörka skugga darrade i solkenet, — derefter steg han in och ett högt rop skallade genom småskogen.

Vid Aynlah den skönas fötter låg den allvarsamme mannen, och hans hjertas röst inträngde i hennes inre: "Min! min!" Derefter framtog han glödande rubiner och mörkröda amethysten och smyckade härmed flickans smärta armar, och mel-

lan hennes nedhängande lockar inflätade han orientaliska perlors silfverprakt.

"O höfding med örnögat!" sade han och nedkastade sig vid den gamles läger; "en gång lofvade du Kareeka en kostlig blomma, som utvecklade sig vid dina fötter; men innan han med mild och kärleksfull hand kunde omplantera henne, blåste den kalla nordanvinden, och den praktfulla knoppen tillslöt sig för alltid. Nu har den store anden åter låtit en blomma utveckla sig vid dina fötter, och se, jag har kommit med guld så rött som aftonsolen och med ädla stenar, glänsande som regnbågen, för att hemta det jag anser för min egendom."

Då prisade den gamle mannen Kareekas ord, och örnögat sade, han har rätt; blomman skall dofta och bringa rik frukt

Flickan sade intet, — hon liknade sorgpilen vid åskans rullande; men i hennes hjerta hviskade en röst, att, om Meratoo vore hemma, skulle han beskydda henne mot den allvarsamma mannens vilda enträgenhet.

Ändtligen kommo de, men icke i triumf med segersånger, utan sorgsna i glesnade leder med sönderbrutna bagar.

Utmattade och trötta satte de sig tysta bredvid sina bustrur; då reste sig en gammal krigare och började berättelsen om deras olycka.

Stridens gud hade bortvänt sitt ansigte från dem. Det var icke den svaga stam mot hvilken de tågat i fält, icke Indianernas bevingade pilar, som varit deras öfvervinnare, utan den förhatlige hvite mannen hade trädt i förbund med deras fiender och hans vapen, som talade högt som åskan och lyste som blixten, hade afmejat deras krigare som gräs. Icke en enda fånge hade de medbragt, så att de till och med icke med hans blod kunde försona den gudens vrede, som öfvergifvit dem. Och veklagande sänkte de sina hufvuden mot marken.

Då reste sig en stolt höfding, hvars händer, utom den högröda krigsfärgen äfven buro andra spår, och ropade högt, att en så fort som möjligt skulle utväljas ur deras midt, för att offras åt den förolämpade krigsguden.

Och de ordnade sig rundtomkring sin blodtörstige afguds altare, för att välja hans offer, — och lotten träffade Meratoo, "den stormande sjöns beherrskare."

II.

De modfällde krigarne sutto hela aftonen omkring Kareekas wigwam och lyssnade till berättelserna om hans vandringar och resor. Han steg högt i deras aktning, då de nyfikne betraktade hans glänsande skatter och hörde om de faror och förluster, som voro förknippade med deras förvärfvande.

Midt i tältet, vid foten af ett rött altare, uppfördes denna afton en röd- och svartmålad påle, och deromkring lades grenar af furu- och granatträd, som voro blandade med gräs och qvistar.

Snart skulle blodröda droppar nedregna på bladen, och ingen kan förundras, att den späda Aynlah blef blek som prairieerna i snömånaden, så ofta hennes blick kastades ditåt.

Förr än vanligt sökte hon sitt läger, för att kunna i ro öfverlemna sig åt sina tankar, under det hon låtsade sofva. "Och de skole binda dig, älskade!" sade hon för sig sjelf, "de vilja se dig stå mellan enen och den höga cedern, du, som är skönare än dem alla, — och der skall du finna en grym död i lågoraa. Och ingen klagan skall höjas öfver dig; modig skall du framräcka ditt ädla hufvud och flammorna skola förtära dina lockar. — Men det skall icke ske! Om än dina ögon aldrig mera få hvila på mig, om än dina blickar aldrig mera skola möta mina, så skall du dock lefva, Meratoo, — lefva, för att se blommorna vissna och blomstra och åter vissna."

Sakta uppreste hon sig från sitt läger, och ett vildt leende for öfver hennes drag, då hon såg alla lugnt sofva, under det hennes hjerta feberaktigt klappade. Då ryckte hon Kareekas ädelstenar ur sina lockar och ordnade omsorgsfullt en gammal hårprydnad af röda fjädrar, som engång hennes syster burit. Kring hals och armar band hon glänsande kedjor af gulfiskfjäll, som Kareeka för långliga tider tillbaka förärat den döda Aynlah. Derefter klädde hon sig i den långhåriga hvita getpelsen, samt inhöljde hufvud och ansigte i de hvita vecken af en nedhängande slöja, och så utstyrd skyndade hon bort.

"Sade han icke, att jag har min systems röst, — hennes öga och hennes blick?" mumlade hon. "Och nu, när han vid stjernornas matta sken ser sin allidna

bruds drägt, skall han tro, att hon själf stigit ned från den hemlighetsfulla ande-
verlden, för att tillhviska honom dessa
ord."

Med ljudlösa steg närmade hon sig Ka-
reekas wigwam; han sof, men hon lade
en kall hand på hans läppar, och hans
mörka ögon öppnade sig.

"Kareeka!" sade hon, "jag kommer till
dig från andarnes tysta land. Engång
älskade du min röst; lyssna nu till den.
Du har återvändt till din stam; du bär
i ditt hjerta en böjelse för den, hvars
själ är liksom en del af min själ, — här-
uti gör du väl! Hör nu, hvad jag har
att säga dig! Ända tills denna dag var
ditt lif här på jorden oklanderligt; men
när solen i morgon stiger upp, skall du
bli vittne till, huru den unga trädets fri-
ska blad förtäras af flammorna, huru den
stolta kronan sjunker i stoftet! Det får
icke ske! O min dyre, om du nånsin
älskat mig, om du vill återse din sanna
Aynlah på den kristallklara flodens strän-
der, så villfar min önskan! = Såsnart
dagen gryr skall du stiga upp från ditt
läger och lösösläppa den fängslade hjorten,
och derefter, — men först då, — må du
hemföra din brud, — långt, långt bort till
det land, från hvilket du sist kom! I
hennes själ skall jag alltid vara hos
dig!" Hon smög sig ut ur tältet, dock
icke förr än Kareekas stämman svarat
henne: "O Aynlah! Min engång så högt
älskade brud, jag hör dig och skall lyda!"

(Forts.)

Humoristiskt.

I ett sällskap frågade en ung man en
professor, hvad egentligen skillnaden var
på ett lustspel, skådespel och sorgspel?
Professorn svarade: "Att ni inte vet det
är för mig ett lustspel, för sällskapet ett
skådespel och för er själf ett sorgspel."

Dervichen Abak plögade säga:
"Tala med två, som äro fiendtligt sinnade
emot hvarandra, på så sätt, att du icke
behöfver att skämmas, när de åter bli
vänner."

Åskådarne darrade, då van Aken
stack sitt hufvud in i lejonets gap. "Det
skulle han min själ inte våga," sade en
skomakarepojke, "om det vore min mäs-
tares fru, som var instängd i buren."

— Hvarför skrifver du så stora bok-
stäfver i brevet hem till mormor?

— Jo, gumman är döf och skulle an-
nars icke kunna läsa.

— Jag ger lektioner 25 timmar om
dagen, skröt en språklärare.

— Men huru är det möjligt, då dygnet
blott har 24 timmar?

— Jag stiger alltid upp före dagningen.

På Grönland, berättade en man, som
gerna plögade öfverdrifva, är så kallt,
att vägguren frysa ihop till små fickur
och i Spanien finnas så eldiga älskare,
att deras kläder stundom råka i brand
och de kunna tända cigarren med finger-
spetsarne.

Från Sebastopol. På den plats
vid Sebastopol, der genom de kreverande
minorna så många tappra soldater till-
satte lifvet, är ett kors upprest med föl-
jande inskrift:

Unis par la victoire,

Réunis par la mort

Du soldat, c'est la gloire

Des braves, c'est le sort.

(Förenade genom segren, återförenade
genom döden, det är de tappres ära och
lott.)

En modern Turistfärd.

Det gifves intet land på jorden, hvarest
reslusten är så stor som i England; in-
genstädes, hvarest den yttrar sig på ett
så underligt sätt som der. Såvida det
är möjligt, måste alltid med den tur man
förehar, vara något utomordentligt före-
nadt, och ofta blir det utomordentliga
barockt. Den ene går till Södra Afrika,
för att jaga elefanter och noshörningar.
Andra infinna sig i skaror der, hvarest
England förer krig för att deltaga i lä-
gerlifvet. Åter andra visa sina egenhe-
ter, genom det sätt hvarpå de resa. För
några år sedan läste man i tidningarna,
att några unga personer från London hade
företagit sig att resa tvärsigenom Central-
Europa, från Rhens mynning till Donaus,
utan att härvid begagna sig af något an-
nat fartyg än sin båt, och se, det besyn-
nerliga företaget utfördes. Herrarne foro
uppåt Rhen, genom Ludvigs-kanalen, in
på Donau. Man hörde dem omtalas ifrån
Franken, Bajern, Österrike, Ungern och
till slut kom från Constautinopel den un-

derrättelsen, att påhittet hade helt och
hållet blifvit genomfördt, om också icke
utan betydliga svårigheter.

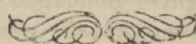
En dylik Odyssé har nyss blifvit full-
bordad. För fjorton dagar sedan offentlig-
liggjorde franska tidningar följande un-
derrättelse:

"De fem engelsmän, hvilka företagit
den i det södra Frankrikes årsböcker
exempellösa flodfart, hafva, sedan de uti
sin bräckliga farkost farit nedåt Rhône,
lupit in i Beaucaire-kanalen, som bragt
dem till Cette, derefter ha de styrt in i
Thau-mynningen och södra kanalen, som
måste bringa dem till Toulouse. De ha
redan anländt till Carcassonne, hvarest
de tillbragte natten, och hela staden be-
vistade deras afresa. Från Toulouse ämna
de genom Garonnes sidokanal återvända
till Bordeaux.

Sedan dess ha de också verkligen farit
dit. Uti ett bref, som anmäler detta,
heter det:

"Ni har utan tvifvel hört omtalas den
egendomliga resa, som fem engelska turi-
ster ha gjort tvärs igenom hela Frank-
rike, Seinen, Burgunder-kanalen, uppåt
Saone, Rhone, Södra kanalen och Gironde.
Jag befann mig på samma gång som tu-
risterna i Toulouse. Likasom hela ver-
lden ville jag vara närvarande vid deras
afresa. Det är nnga herrar af god fa-
milj, hvilkas förnåma väsen icke kan döl-
jas af matrosdräkten. De manövrera med
beundransvärd skicklighet och säkerhet.
Vid södra kanalens mynning hyste man
några farhågor; vattnet hade tillföljd af
sista veckans regnskurur betydligt stigit
och gjort strömdraget mycket häftigt.
Man fruktade fär vågornas starka bryt-
ning. Men intet skrämde de orädd, och
sedan de sjelfve öppnat slussportarne för
sig, foro de utan betänkande in i ström-
draget, hissade Englands och Frankrikes
flaggor och sköto med pileus snabbhet
bort öfver vattenytan."

I sanning, vi skulle icke förundra oss,
om det i Ryssland fanns en vattenförbin-
delse mellan Finska viken och Svarta
hafvet, om vi en dag få se andra turister
begagna sig af den inträdda freden, för
att tillfredsställa sin reslust genom ett
vattenparti af denna utsträckning.

En modern turistfärd.

Härmed följer Romanbihanget: "Genom Strid till Frid," pag. 9—16.

Nästa N:o utgifves Söndagen d. 17 Augusti.

C. PETERSENS OFFICIN 1856.